

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 19. Petri Venerabilis obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

queritur de sermonibus, quibus sibi etiam Viri Religiosi detraherent, & quibusdam confictis Epistolis, quæ tanquam ab ipsa scriptæ in vulgus sparsæ fuissent. Sancte affirmat, quod non prius, quam ab Angelo sapius jussa acceptas a Deo gratias cuiquam hominum manifestasset. Postquam annis tredecim visionibus cœlestibus recreata est, obiit Elisabetha Feria sexta, decima octava Junii, anno millesimo centesimo sexagesimo quinto, ætatis suæ trigesimo sexto necdum completo; quamvis vero Sanctarum Virginum numero solemniter nunquam adscripta fuerit, nihilominus anno millesimo quingentesimo octuagesimo quarto Martyrologio Romano inserta est, & exinde in Monasterio virorum Schonau-
Mart. Rom. 8. Jun. Trith. Chro. Hirsang. an. 1163.

Ecbertus in eodem monasterio, hortante sorore, Institutum Regulare suscepit, atque anno millesimo centesimo sexagesimo septimo, Hildelino defuncto in Abbatiali Dignitate successit. Is contra Catharos seu Manichæos Germaniæ scripsit, cujus rei illa in suis sermonibus meminit.
III. Serms. c. 12.

§. XIX.

Petri Venerabilis obitus.

Petrus Venerabilis, Abbas Cluniacensis,

sis,

Sæcul. XII. sis, rebus humanis valedixit anno
 A.C. 1156. millesimo centesimo quinquagesimo sex-
 vit. Bibl. to in Festo Nativitatis Domini, quæ dies
 Clun. p. 601. pro more in illis provinciis recepto anni
 sequentis prima habebatur. Is Mona-
 stero Cluniacensi & toti Ordini annis
 triginta quinque sapientissime præfuit,
 sepulturæ locum in superiore majoris
 Ecclesiæ regione nactus, Henrico Episco-
 po Wintoniensi solitos Ecclesiæ ritus
 peragente. Hic Præsul, olim monachus
 Cluniacensis, post obitum Regis Step-
 hani fratris sui, clam ex Anglia solvens
 Cluniacum venit, quo facultates suas,
 quæ maximæ erant, præmiserat; unde
 Benefactorum numero in illo Cœnobio
 accenseri meruit, quippe ingentem au-
 ri vim contulit. Ceterum, Petri Abba-
 tis ætate, Cluniaci quadringenti ferme
 monachi degebant, Ordinis hujus Re-
 gula plus quam in trecentis monasteriis
 servabatur, eique domus aliæ ferme ad
 duo millia subjiciebantur. Regebat i-
 dem Abbas familias in remotissimis pla-
 gis positas, qualis erat Abbatia prope
 Hierosolymam in valle Josaphat sita, ubi
 sepulchrum S. Virginis esse credebatur.
 Aliud Monasterium Cluniacensium in
 monte Thabor visebatur.

Petrus Abbas inter clarissimos sui
 ævi Doctores non ultimum locum me-
 retur. Id enim ejus scripta contra Ju-
 dæos

ibid. p. 593.
Supl. Sigeb.
an. 1156.

p. 600.

dæos & Petri *de Bruis* sectatores edita Sæcul. XII.
demonstrant. Scripsit duos libros de A. C. 1156.
miraculis ipsi cognitis, ubi complures Hi-
storias memoratu dignas refert. Epi-
stolæ quoque ejus numero centum no-
naginta quinque ad nos usque pervene-
runt, in sex libros divisæ, in quibus præ-
cipue viri prudentia & discretio elucet.
Præter illas quarum mentionem feci,
tres etiam aliæ occurrunt, memoratu
dignissimæ. Una ad Joannem Comne-
num Imperatorem data, in qua postquam
rogavit, ut Regem Hierosolymæ, Prin-
cipem Antiochiæ, ceterosque Francos,
qui novas sibi Sedes in Oriente elegerant,
tueretur, addit, Imperatorem Ale-
xium, parentem ipsius, Prioratui *de Cba-
ritate* Monasterium dictum *Civitot*, pro-
pe Constantinopolim positum, subjecisse,
quod tamen annis exinde tribus ab ex-
traneis fuisset occupatum. Unde petit
restitutionem, Imperatori in gratitudi-
nis pignus Ordinis sui Fraternitatem of-
ferens, ea ratione qua Regibus Franciæ,
Angliæ, Hispaniæ, Germaniæ, & Hunga-
riæ communicata fuisset. Eandem ob
causam Patriarchæ Constantinopolitano
scripsit.

Ceteras duas Epistolas Petrus Vene-
rabilis ad Rogerium Regem Siciliae dedit.
In altera gratulatur, pacem cum Papa
initam, unicum Monasterium, quod Or-
do

Lib. II. ep.

39.

III. ep. 3.

do

Sæcul. XII.
A.C. 1156.

IV. ep. 37.

do Cluniacensis in Sicilia habebat, et commendat, hortaturque, ut ad Regni sui emolumentum plura conderet. In secunda ad Regem Epistola, postquam eum summis laudibus extulit, in votis sibi esse dicit, ut Rogerius Tusciam suæ potestati subjiceret, quod maximo hujus provinciæ bono futurum credit. Tum in fine rogat, ut Regia munificentia Monasterium Cluniacense foveret, cui, licet ad faciendos sumtus immensos teneretur, ceteri Reges non amplius, ut olim, suis beneficiis subvenirent. Ceterum Petrus Venerabilis Abbatum Cluniacensium ultimus est, qui nominis sui fama Ordinem Cluniacensem celebrem effecit; nam exinde admodum obscura secuta sunt tempora (*).

Suppl. Sig.
an. 1158.

Petro defuncto Monachi illius domus electione tumultuose peracta suffecerunt Robertum Crassum, Flandriæ Comitis propinquum, hominem prope modum laicum, quo deposito mortuoque, anno millesimo centesimo quinquagesimo octavo Hugo hujus nominis tertius, ejusdem Monasterii Prior, in decimum

(*) Hodie S. Patris Nostri Benedicti Filii in Gallia, præsertim Congregationis S. Mauri, industriæ, sapientiæ & eruditionis suæ fama, librisque in lucem editis totum orbem literarium implent.

cimum Abbatem Cluniacensem electus Sæcul. XII.
A.C. 1157.
est.

§. XX.

S. Guilielmus Malæ Vallis.

Sub idem tempus in vivis agebat S. Guilielmus de Mala Valle, vel Auctor vel Fautor ejusdam Congregationis monachorum. Nec patriam ejus nec infantiam scimus; sed illud utcunque exploratum, quod in Tuscia vitam Anachoreticam duxerit, & mutatis sæpe cellis tandem in quodam loco, qui tunc stabulum Rodense, postea vero ob sterilitatem soli Malavallis, dictus est, in parochia Castilionensi & Diœcesi, vulgo *Grosseto*, prope Senas, sedem fixerit. Postquam illuc mense Septembri anno millesimo centesimo quinquagesimo quinto advenisset, & octodecim mensium spatium in magno vitæ rigore transegisset, quidam juvenis, nomine Albertus, circa Festum Epiphaniæ anno sequenti millesimo centesimo quinquagesimo sexto ejus Disciplinam amplexus, quanto virtutum splendore Guilielmus rutilaret, uno anno testis extitit, nempe usque ad annum millesimum quinquagesimum septimum, & diem Februarii decimam, qua Viri Sancti anima ex mortali corpore migravit. Cum, ipso defuncto, aliquis Reinaldus nomine Alberto se socium junxis-

*Boll. 10. Feb.
to. 4. p. 433.
vit. p. 2. c. 3.*